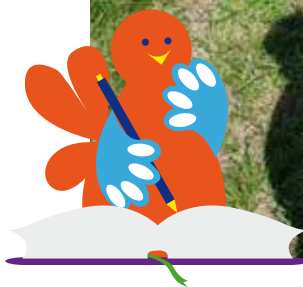

Krisztián története

2014 Szeged

Balogh Krisztián Péter vagyok. 1992. december negyedikén, egy pénteki napon születtem Budapesten, 2015. november huszonhetedikén, egy másik pénteken újjászülettem Bécsben.

A 23. születésnapomat pontosan egy héttel az átültetés után ünnepeltem a bécsi transzplantációs központ intenzív osztályán. Hosszú út vezetett ideig és ezalatt nem csak a születésem óta eltelt huszonhárom évre és a Budapest-Bécs távolságra gondolok...

Születésem napján anya két nővéremmel éppen hazaért az óvodai télapó ünnepségről, mikor érezte, megindult a szülés. Minden olyan idillien alakult; adventi hangulat és a nagyon várt kisöcsi érkezése.

A születésem rendben zajlott, de a szülészorstól nyugtalanította a nagy hasam, ezért úgy döntött, hogy akkor vagyok a legnagyobb biztonságban, ha átszállítanak a

Bethesda kórházba. Óriási szerencsémre két nagyon lelkiismeretes és elhivatott doktornő – dr. Jámbori Mária és dr. Ziszi Kleoniki – volt ügyeletben. A vizsgálati eredmények alapján megállapították, hogy bélelzáródásom van és azonnal meg kell, hogy műtsenek. Egy olyan műtétet terveztek, amit korábban alig pár óráig újszülöttnél még nem végeztek. A műtét sikerült, a következő napokban bebizonyosodott, hogy a bélelzáródást cisztás fibrózis okozta. Bár az állapotom szépen javult, családomat még sokáig nem bíztatták semmi jóval. Azt gondolták, mindenkinek jó lesz, ha együtt tölthetjük otthon a karácsonyt. Ez volt az első, de nem az utolsó karácsony, amikor én voltam az ajándék.

18 éves koromig a Heim Pál Gyermekkorház CF szakrendelésére jártam. Eddigre volt több bélelzáródásom, nyolc évesen emiatt

2015 nyara,
otthoni vénás ab

újabb műtetre került sor, röviddel karácsony előtt. December 24-én délelőtt hazavihettek a szüleim, szoros telefonos kontroll mellett otthon karácsonyozhattam.

Szerencsére ekkor még légzőszervi problémáim nem voltak, inhalálásra nem volt szükségem, gyógyszerből is csak emésztésségítőt és májvédőket szedtem. A szüleim annak ellenére, hogy tudták, a betegségem gyógyíthatatlan, egészséges gyerekként kezeltek; nővéremmel együtt hosszú évekig hetente háromszor úsztam, futóversenyekre jártam, bicikliztem. Az általános iskola után, kéttannyelvű gimnáziumban érettségiztem, majd felvettek az Óbudai Egyetem államilag finanszírozott képzésére. Ekkorra már Schuller doktor úr kezelte az egyre rosszabb állapotban lévő májamat. Azt gondolta, számomra az a legbiztonságosabb megoldás, ha minél hamarabb májtranszplantációs várólistára kerülök, mivel fizikai adottságaim miatt nehezebben találnak nekem megfelelő májat. Ez végül 2011 szeptemberében történt meg. Akkor még a transzplantáció gondolata és az, hogy egy idegen ember májával éljek elfogadhatatlan volt. Érzelmileg ez nagyon rosszul érintett, de mivel fizikailag még teljesen jól voltam, decemberben elmentem sportorvosi vizsgálatra és tavasszal elkezdtem vitorlázórepülni. Ebben kifejezetten támogattak akkori kezelőorvosaim a Korányi kórházban, dr. Csizsér Eszter és dr. Kelemen Krisztina. Azt vallották, hogy a terápiának kiemelkedően fontos része, hogy jól érezzem magam a bőrömben és legyenek céljaim.

Nekem pedig voltak: a repülésben sok mindent elértem - egyedül repülés, új repülőgép típus, vontathatói vizsga, távrepülés, majd a szakszolgálati engedély megszerzése -, emellett az egyetemem is elkezdtem.

Sajnos az állapotom érezhetően romlott, nem hogy javítani, még szinten tartani sem tudtam.

Egyre több idő ment el inhalálásra, váladékkürítésre. Fáradékonyabb, gyengébb lettem, több alkalommal kerültem kórházba. A májam és lépem jelentősen megnagyobbodott és a kritikus májfunkciós értékeim miatt a repülő orvosi engedélyemet is elvették. Ezt a helyzetet rettentő nehezen viseltem, az egyetemről is egyre többet hiányoztam, végül már passzív félévekre volt szükségem. Újabb és újabb egészségügyi problémáim jelentkeztek, majd egy orvos barátom által informálisan szervezett aneszteziológiai konzultáción derült ki, hogy a leromlott légzőfunkcióm és a tüdőmben lévő folyamatos gyulladás miatt itthon nem vállalják a májtranszplantációm. Az aneszteziológus véleménye szerint egyetlen olyan megoldás van, amit túlélhetek, egyszerre kell cserélni a tüdőmet és májamat. Ezután találkoztam Lang György professzor úrral a tüdő transzplantációs várólista bizottság ülésén. Megígérte, hogy mindent megtesznek, hogy megfelelő szerveket találjanak nekem.

Két hét múlva, 2015. február végén már Bécsben fogadott prof. Gabriela Berlakovich és prof. Walter Klepetko, hogy eldöntsék, vállalják-e a kombinált tüdő- és májátültetést. Ezt a kockázatos műtétet eddig csak kis számban végezték el a világon és most azt tervezték, hogy első magyarként én leszek a következő. Néhány vizsgálat után

részletesen felvilágosítottak, mivel is jár a műtét. A helyben látottak alapján igent mondtak, ám szükség volt még jó néhány vizsgálat elvégzésére itthon. A következő hét hónapban szinte folyamatosan kórházban feküdtem, oxigénezen voltam majdnem egész nap, állandó harc ment a kilókért, mert a megfelelő testsúly alapvető kritériuma volt a transzplantációnak. Az egész nap az inhalálásról, váladékkürítésről szólt, ami nagyon megterhelő volt, az erőnlétem a nullához közelített. Az állandó köhögés, erőlködés és rengeteg gyógyszer következményeként nyáron egy hónap alatt két gyomorvérzésem volt.

Már csak a riasztást vártam, magamban mindent elterveztem: hogy este riasztanak; kik fognak műteni; hogy a születésnapomon és karácsonykor Bécsben leszek, mert megkapom az új szerveimet; mennyi ideig leszek kint. Ekkorra már annyira korlátozott a betegségem, hogy nem egyszerűen csak beletörődtem a transzplantációba, hanem mindennél jobban vágytam az új szervekre. Tudtam, hogy csak ez hozhatja meg azt a minőségi változást az életemben, ami után úgy élhetek, mint az egészséges fiatalok. Előtte azonban még szembesülnöm kellett azzal, hogy cukorbeteg lettem. Folyamatban volt a vércukorszint beállítása, éppen végetért a két hetes vénás antibiotikumos kezelés, mikor november 26-án este megszörrent a telefonom. A koordinátor hívott azzal, hogy úgy néz ki, találtak számomra megfelelő szerveket, jön értem a mentő, megyünk Bécsbe. Innentől felgyorsultak az események. Bécsben elvégezték a szükséges vizsgálatokat rajtam és a donoron. Legnagyobb öröömre minden passzolt, így aztán „belevághattunk”. A műtét tizennyolc órán át tartott, a két szerv beültetését két külön csapat végezte el, prof. Berlakovich és Lang professzor úr vezetésével. Minden várakozáson felül alakult, a szervek

Műtét után

2015 nyara, nővérem esküvőjén

egyből beindultak. Másnap le is tudtak venni a lélegeztetőgépről. A harmadik napon lábraálltam és enni is elkezdhettem. A felépülés látványos volt, napról-napra egyre jobban voltam a fájdalmaim ellenére. Az orvosok és ápolók mindent megtettek, hogy elviselhetőbbé tegyék a lábadozást. Mindenről tájékoztattak, ha kérdésünk volt készségesen válaszoltak. Természetesen a családom végig kint volt velem és minden délután jöttek hozzám a kórházba. 40 nap után hozták haza a Tüdő Klinikára, majd 50 nap után végre a saját ágyamban aludhattam.

Az állapotom azóta is folyamatosan javul, már a légzésfunkcióm is olyan, mint egy egészséges korombelinek. Megkaptam azt az életet amire vágytam, kitágult a világ. Újra tudom azokat a dolgokat csinálni, amit szeretek, de már régóta nem tudtam. A terápia részeként szobabicikliztem, amibe úgy belejöttem, hogy

2016.09.28. hokimeccs

vettem egy országúti kerékpárt és már 100 km-es távokat tekerek. Azért a Honvéd sürgősségjére idén is elmentünk egy péntek este, mert eltörttem a könyököm biciklizés közben. Végre megint a jégpálya széléből szurkolhatok a kedvenc hokicsapatomnak. Szeptembertől egyéni tanrend szerint bejárok az egyetemre. Szeretném folytatni a repülést is, a sportorvosi vizsgálatokat egy évvel a műtét utánra, decemberre tervezem. Jó lenne apával együtt repülni.

Sok ember erőfeszítése van abban, hogy most itt tarthatok, köszönöm mindazoknak, akik ezt lehetővé tették. Remélem, a donorum családja feldolgozza az őket ért tragédiát, nekik örökre hálával tartozom. Lassan egy éve már, hogy új életet kaptam és mindig emlékezni fogok arra, amit Bécsben az egyik ápoló mondott: „Sose felejtse el Krisztián, nagyon jó szerveket kaptál!”

